

För oss blåste Herden på hornet,
Då helsades festligt från tornet,
De landtliga klockornas lämnt. ;:

Och solen sönk ned bakom näset,
Och luften blef ren och i gräset
Stod daggdroppan fyllig och mild. ;:

Och skönt der af blommorna drickas,
Likt ynglingen der sett sin flickas —
Och flickan sett ynglingens bild. ;:

Då gaf jag mitt hjerta tillbaka,
Då svar jag att bli swå hans maka;
Och Flora bekräftar vår ed. ;:

Den tiden, som sen har bortslutit,
O! Yngling jag svar den förslutit,
Så lyckligt för dig, som för mig. ;:

Kom snart till din flicka, kom åter,
Aftorka den tår, som hon gråter,
Och följ genom lätvet med mig. ;:



Aders Hällning

Trenne mycket ömkeliga

W i s D e

De twåne fösta

i anledning af de bekst rysliga Mord
som föddrades i Linköpings Stad af
Östergöthslands Län, den 21 Augusti detta
år, då en barbarisk häcklad Man från
Landsorten, sedan han skaffat sig utväg
att besöka sin dagen förrut till Staden
antomna Hustru, under fglst sam-
tande mordade henne och genast der-
efter ashände sig sielflifvet invid
för ögonen på twåne perso-
ner som af Hustruns strel
tillkommo;

och

Den Tredje

rörande Mordet som skedde på Scarpan
i S:t Lars Socken och Östergöthslands
Län, natten emellan den 6 och 7 October
år 1821, författad af ett åsyna Wittne.

Författade af Samuel Skeder
och tryckte på hans eget förlag.

Linköping, 1823;
Tryckte i Petreska Boktryckeriet.

Kosta 1 p. 4 r:st. B:o

Den Första:

Sjunges som: Hemligt stod jag en morgon uppå
en lönlig stad ic.

I

Se till ni Qwinor alla,
Hwad ondt som hända kan,
Olycklig war den dagen,
Då jag till werlden kom.
Min Moder som mig bar,
Med mycken sweda och smärta,
I sorgen sitter qvar.

2

Som lisjan uppå dalen,
En oskuld jag upprann,
Snart misste jag min Fader,
Men seck en åkta Man,
Mig till stor sorg och nöd,
Samt alla mina wänner,
Som nu får se min död.

3

Olycklig war den stunden,
Jag först din ögon såg,
Då jag wid dig blef bunden,
Och wid din sida låg.

Ack jämmar och stor nöd!
Jag alldrig kunde tänka,
Att du skall bli min död.

4.

När du mitt arf förplundrade,
Min Fader lemnat har,
Jag sökte att få rädda,
Men det war något qvar.
Då du i häckte kom,
För dina Creditorer,
Hwad jag ej viste om.

5

Långt war jag nu bortflyttad,
Ifrån min Fäders bygd,
Min Man han mig fötryckte,
Jag spörjde stor odygd.
Han våld på oskuld fördt,
Det jag nu har fått weta,
Och är af mången hört.

6

Jag fattat det beslutet,
Att söka upp min Slägt,
Jag började min resa,
Framfor och den gick lätt.
O we! O we! O we!
Skull jag då kunna tänka,
Hwad ondt som mig skall ske.

7.

Jag hvilade om natten,
Uti den samma Stad.

Der som min Man var häcktad,
Jag stickar honom bnd.
Kom hit jag will dig lemnna,
Mitt fattade beslut,
Jag nu ej längre ämnar,
Att vara mer din Fru.

8.

Du rasar i din yra,
Med smicker och med harm,
Du kan dig icke styra,
Du är af afund warm.
Jag lefwer eller dör,
Om det är sista stunden,
O! Jesu mig bönhör.

Den Andra:

Sjunges som: Skäder skäder nu här alle re,

I.

Kom och ståda Menniskor alle,
Tvåne Makar i sitt blod,
Ligga här för knissägg fallne,
Det en mordist Makा gjordt.
Kan och någon Makा här,
Vara såsom denne år.

2.

Hals och hufvud är kringkutit,
Blodet ikring golstret sår,
Lika fullt det ledar djuret,
Med sitt mordswård fritt går på.
Kan och någon Makा här,
Vara såsom denne år.

3.
Juda kyss här Gud förrådadt,
Du långt warr än Judas war,
Afunds masken har dig fråtat,
Sjelfwer satan är dess far.
Kan och någon Makा här,
Vara såsom denne år.

4.

Håren resas på mitt hufvud,
Blodet i hvor ådra går,
När jag ser det ledar djuret,
Som har öppnat dessa sår.
Kan och någon Makा här,
Vara såsom denne år.

5.

Ingen Man jag dig kan likna,
Fast du har en sådan hamn,
Alla odjur månde blekna,
När de se en sådan skam.
Kan och någon Makा här,
Vara såsom denne år.

6.

Liksom törnets fina blommor,
Du med smicker kommer in,
Begär en kyss på hennes kinder,
Satan har du i ditt sijn.
Kan och någon Makा här,
Vara såsom denne år.

7.

Intet djur jag dig kan likna,
Utan wid en Basiliss,

Mot en huggorm kan man fäcka,
Fast ån han är ock full med list.
Kan och någon Maka här,
Wara såsom denne är,

8.

Nu du sjelf den vägen farit,
Hvilken du ej mera går,
Redan du din lön bekommit,
För du öppnat dessa sår.
Gud låt ingen Maka mer,
Göra lika som den der.

9.

Herrre hör os när vi ropa,
Herre hjelp os i vår nöd,
Vi är usle allihopa,
Jesu! hjelp i lif och död.
Gud låt ingen Maka mer,
Göra lika som den der.

Vår nådiga Frälsares: swar på deſſa sorgeliga Visor

När har jag dig nekat höra,
Då du ropat har till mig?
Syndare hwart tar du vägen,
Stanna här betrackta mig.
Jag för dig warit benägen,
Gjutit ut mitt blod för dig,
Död på korhens hårda stam,

Så för Qwinna som för Man.
Jag har kjöpt er alla lika,
Du bör mig ej heiler svika.
Här har du min öppna sida,
Här har du de djupa sår,
Hwarest all din nöd försvinne,
Om du dig hos mig infinner.
Men som du i flärd har lefvat,
Då framrasat all din tid,
Alldrig du för döden hafvat,
Men har haft en fäker frid.
Så får du dig sjelf nu råda,
Du har alldrig sökt min hjelp,
Om din sial blir stört i våda,
Så har du den hjelwer hjelpt.

Den Tredje.

Sjunges som: O Jesu Christ Din Nöd bete, &c.

I.

Ett rysligt Mord wi skåda fick, Helt sent
en Lördags-aston, Då hvor och en till
hwila gick, Men wet ej att på trakten
Tanns mördare, som gick på sur, Liksom
de ledra rofwe-djur Sitt ros i mörkret söker.

2.

Ett rysligt skrik, en Qwinnoröst, Os
utur somma väckte, Dessa rop war utan
någon tröst, Hon bad vid Gud Allsmäktig:
Låt upp! låt upp! i Jesu Namn! De

mördat har min kåra Man, Och jag är
illa sårad.

3.

Med häpnad och förskräckelse, Vi upp
af sången sprungo; Att se den arma
Qwinnans nöd Dess blod i strömmar rum-
no, Dess sår förbandts med största hast,
Och sedan vi förutjan rast, Går att den
grymhets skåda.

4.

En mordad Far ett Barn försträckt,
Vi uppå stället fummo, Fem djupa sår
hans kropp betäckt Hvarutur blodet rum-
no; Men detta var dock icke nog, Ett
mordiskt skott hans lif astog, Som gått
igenom hufvut.

5.

Till Lånsman gingo genast bud, Huf-
saken var tillgången, och häminden skicka-
des af Gud, De bofvar snart blef fång-
na. Fem fingo wi på nästa dag, Som
fördes uti godt förvar; Den siette war
på flykten.

6.

Nu är de gripna allihop Och sitter uti
hakte, Men än har ingen bättring gjort,
Men himlens Gud allsmäktig! Du rör
dem med Din starka hand Och lösa de-
ras syndaband Att de sitt brott bekänna.

En mycket märkvärdig

W i s a,

författad af

Blinda Daniel Hammarlund.

på mångas åstundan till Trycket befördrad.



Linköping, i A. Petres Officin.
1839.